

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan
praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
predp. in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za in serate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno
pod napisom:

Upravništvo „Mira“
v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Leto XXIV.

V Celovcu, 16. februarja 1905.

Štev. 7.

Boj za slovenske matrike.

Zob za zob, šilo za ognjilo!

Nikdar ni bil naš namen izzivati koga, nikdar nismo šli za tem, da bi izzvali boj, ne, temu hoteli smo le doseči to, česar nam ne more in tudi ne sme odreči nobena, niti državna, niti cerkvena oblast, doseči smo hoteli le svojo pravico. Našli pa so se ljudje, ki so po domačih in tujih časnikih začeli pravo vojsko proti opravičenim zahtevam slovenskega ljudstva, našli so se taki ljudje tamkaj, kjer bi jih najmanj pričakovali — med nemško duhovščino. S tem seveda ne rečemo, da se strinja vsa koroška nemška duhovščina s temi nemško-nacionalnimi vročekrvneži, ne, dober del nemške duhovščine v deželi s samim knezoškofom na čelu stoji na strani upravičenih slovenskih zahtev. Ali kaj vse to. So ljudje, kateri brez hujkanja in boja ne morejo živeti, in za te je „boj za slovenske matrike“ kakor nalašč, saj se pri tem izkažejo kot najodločnejše nemške nacionalce najčistejše krvi in to jim je najboljšo orožje v boju proti pravim nacionalcem. Da pa hočejo ta boj izvršiti na račun slovenskega ljudstva na Koroškem, no, tu so se pač malo všteli, kajti koroški Slovenec ni več tako neumen, da bi si sežigal prste za kostanj, katerega bi kdo drug jedel, in če prav naj bi bil ta „drug“ — nemška krščansko-socijalna stranka na Koroškem.

Dunajska „Reichspost“ z dne 31. p. m. je pripomnila, da se zadeva slovenskih matrik na Koroškem vedno bolj „razširja“, češ, da se je celo v Celovcu dogodil slučaj, da se je neki krst slovensko vknjižil. Verjamemo, da je ta vest marsikoga potresla in med temi celo celovške mestne očete, ali marsikoga pa ni samo pretresla, temveč ga je tudi spravila v zelo težaven položaj, za kar naj se zahvali onemu hinavcu, ki je razvlekel celo stvar v „Reichsposti“. In vprašali so mestni očetje celovški dekana in mestnega župnika, g. H. Angererja, kaj je resnice na celi stvari. In odpisal je g. dekan in župnik tako-le:

„Visokospoštovani g. župan! Z ozirom na prošnjo z dne 4. t. m. za obvestilo, ali je v novembru p. l. gosp. mestni kapelan Josip Dobrovec krst nekega otroka v krstno knjigo vknjižil v slovenskem jeziku, naznanja podpisani sledeče: Taka vknjižba se je v resnici storila, in sicer ne da bi

podpisani vedel za to ali to hotel tako imeti; podpisani ni vedel za ta vpis in je takoj, ko ga je drugi kapelan, g. Haag, opozoril na slovenski vpis, protestiral proti temu. Vkljub temu protestu pa je prenesel g. Dobrovec ta vpis iz štrance v glavno knjigo s pripombo, da se je storil slovenski vpis na izrecno zahtevo stranke; pristavil je nemški prevod. Tudi o dvojezični vknjižbi v glavni knjigi je izvedel podpisani šele iz poročila iz „Reichsposte“ z dne 31. prosinca t. l. Že leta in leta oskrbuje župne matrike prvi kapelan (v tem slučaju g. Dobrovec) in torej ni čudno, da podpisani ni vedel o činu g. Dobrovca. Mestni glavni župni urad v Celovcu, dne 5. svečana 1905. Henrik Angerer, mestni glavni župnik.“

Ko smo izvedeli za to pismo, kakor je bilo prebrano v seji mestnega sveta celovškega dne 7. t. m., smo takoj obvestili g. Dobrovca, ki nam je odgovoril na Angererjevo pismo sledeče:

„Strmel sem, kako je mogoče tako neresnično pismo od duhovnika, ki je v Celovcu na tako odličnem mestu. Č. gosp. dekan H. Angerer namreč nikdar niti govoril ni z mano v zadevi omenjenega slovenskega vpisa, torej tudi nikakor ni mogel protestirati. To morem vsakokrat potrditi s prisego. Ko je, kakor izjavlja, izvedel po mojem bivšem kolegu, K. Haagu, za slovenski vpis v štraci, bi tudi protest ne bil več imel pomena, ker je to bilo najmanj že dva meseca po krstu, in takrat je bil krst že davno vpisan v glavno knjigo. Ko sem bil dne 6. t. m. v Celovcu, takrat šele so bile njegove prve besede: „To ste mi napravili reči s slovenskim vpisom. Od magistrata je prišlo vprašanje, če je to res; na to sem odgovoril, da se je to zgodilo brez moje vednosti.“ Na to mu jaz odgovorim: „Meni se ni zdelo potrebno Vas praskati, ker se je mil. knez in škof izrazil, da nima nič zoper slovenske matrike, samo da želi nemško ali latinsko prestavo.“ Na to mi še pravi, da nacionalci to zadevo izkoriščajo v škodo glavni mestni župnijski cerkvi, za katere popravljanje nabira prostovoljne doneske. Torej dne 6. t. m. je bil med nama ta pogovor, on pa je magistratu odgovoril že prejšnji dan. To je vse, kar sem z dekanom Angererjem šele post festum govoril o tem slučaju. Da bi bil č. g. dekan Angerer tako poročal, ne morem verjeti, od kod potem te laži? Jožef Dobrovec.“

Tako torej! Sedaj ima pač vsakdo lahko jasnem pojem o boju, ki se bije za slovenske matrike. Laž že jemljejo na pomoč, zato ker je resnica in pravica na slovenski strani. — Priobčili smo pismo g. dekana Angererja, kakor ga je priobčila uradna „Klagenfurter Zeitung“. — Ako primerjamo to pismo z izjavo g. Dobrovca, je pač popolnoma razvidno, da se je tu hotel nekdo na račun in kožo g. Dobrovca izkopati iz zadrege. Kdo bi namreč mogel verjeti, da bi bil g. Dobrovec proti „odločnemu protestu“ svojega župnika storil nekaj tako koščljivega, kakor je slovenska vknjižba, pa bi cel svet izvedel zato najmanj en mesec pozneje iz dunajskega časopisa! Ne, ne! Ako bi bil Dobrovec župnik protestiral proti slovenski vknjižbi in bi se g. Dobrovec ne bil ravnal po tem protestu, bi gosp. Dobrovec ne bil odnesel celih ušes iz Celovca! A dotedaj še g. Dobrovec ni čul žal besede zaradi one slovenske vknjižbe. Vse, kar se mu je reklo, so one zgoraj po njem samem navedene besede g. dekana Angererja. Kako naj se torej strinja pismo celovškega dekana Angererja s pismom velikovškega kanonika, prej celovškega kapelana Dobrovca? Radovedni smo samo, kaj je smatral gosp. dekan Angerer za — protest. Menda oni dve posmehljivi opazki v „štraci“: „Wozu diese Einschreibung?“ in pa „Das Vaterland ist gerettet!“

Da, to pismo g. dekana Angererja je res lep donesek k „boju za slovenske matrike“. Seveda, opravičiti se je treba pred slavnim mestnim svetom celovškim, če se je Slovencu enkrat izkazala pravica, kakoršna mu gre po vseh božjih in človeških postavah!

Sicer pa tudi ne vemo, kako naj si razlagamo razmerje med župnikom mestne župne cerkve celovške in pa celovškim mestnim zastopstvom. Ali je morda g. župnik in dekan odgovoren mestnemu zastopstvu za svoje uradne posle? Po domače bi se to imenovalo klečeplazivo pred celovškimi mestnimi očeti. Kdo drugi bi pa morda dejal, da je nekdo izdal sam sebi ubožno spričevalo, pa prav „in folio“. No, ta bi bila lepa, da bi celovški mestni zastop komandiral, kako naj se vpisuje v župne matrike! Ni se torej čuditi, ako si bo mestni zastop kmalu tudi začel lastiti pravico v drugih cerkvenih stvareh. In — kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti!

Da se pa ne bo mislilo, da hočemo komu

Podlistek.

Ujetnikova deca.

Ruski napisal Vas. Nemirovič Dančenko.
(Konec.)

III. Sanje.

Jetnik je legel k počitku v isti sobi s polkovnikom in Ivanom Tomičem.

Hitro je vse utihnilo. V začetku se je še videl v temi odsev puškinih strelcev. Turki se niso mogli hitro pomiriti, in akoravno jim ruske straže niso odgovarjale, so vendar pošiljali kroglo za kroglo na Ruse. Nazadnje pa so se le naveličali.

Noč je. Ivan Tomič ne more zaspati . . . Dolgo časa se je obračal pod odejo, vrgel jo s sebe in se zopet ogrnil. Že kake desetkrat je hotel vzeti stare časopise in jih čitati, pa zopet jih je pustil pri miru in poslušal onega krivonosega Turka, kako je v spanju govoril. Hotel je dati svojim mislim drugo smer, a vedno so se mu vračale k istemu predmetu . . .

In še potem, ko je že popolnoma zaspal in je pravilno dihaval, so se mu misli bavile samo s tem predmetom. Videl je v sanjah otroke, ne nesrečne, zapuščene otroke onega ujetnika, temveč svoje lastne otroke, nad katerimi je bedela skrbna mati. Njegova misel je hitela v daljo tisoč vrst . . . kakor da ni teh bojev, teh brezštevilnih mrličev, tega morja nesreče. Ivanu Tomiču se je sanjalo: Majhna sobica. V njej dve postelji. Nad njimi debela zagrinjala. Sliši se pravilno dihanje. Ivan

Tomič vzdigne eno zagrinjalo. Njegovi hčerki je postalo toplo. Vrgla je s sebe odejico, navskriž djala majhne, debele nožice in vsa rdeča spančka brez sanj z napol odprtimi nežnimi ustnicami. Utrudila se je. Cel dan je tekala okolu. Šla je s hribčka, vse svoje ljube putke in petelinčke je splašila, golobčku dala jesti in z bratom se je skregala. Glej, sedaj je djala rokco pod glavo. Zdi se, kakor bi zdajpazdaj odprla oči in zopet zaprla, a nato, zagledavši nad seboj skritega očeta, se sladko nasmeji . . . Dolgo, dolgo jo gleda in se tudi sam smehlja.

— Le spančkaj, dragica moja . . . Spančkaj, golobičica, — je šepetal. — Glej, kako so se ji laski nakodrali — mokri so . . . Vroče ji je že skoraj. Druga posteljica.

— A, ti mali paglavček . . . Niti dve leti še ni star, pa je že ves opraskan. Sedaj se stepe z mačko, sedaj zopet s sestrico. Na licu ima vse polno sledov mačjih krempljev.

Ivan Tomič ga gleda. Ročice, nožice in vrat, kakor da jih ima s trakom privezane. In to ličce, tako rdeče in okroglo, kakor da se mu je ovilo okrog nosa: nos stoji na njem kakor kak okrogel gumb . . . Na okrogli glavi ima bele lase. Glej, tudi na komolecu ima luknjico. Ali naj bi ga poljubil? Zbudil bi se. No, tako! Pa spančkaj . . .

Pestunja Markova smrči v kotu. Ravno tako, kakor bi maček predel. Ivan Tomič gre po prstih v drugo sobo. Tu spava starejši deček. Šest let je že star, gleda že nekako zaničljivo bratce in sestrico. Kadar očeta ni doma, spi pri mami. Okrogla miza stoji pred posteljo. Žena je nekoliko čitala, predno je šla spat. Tam visi njegova slika, druga je na mizi. On je tu povsod — povsod. Niso ga pozabili.

Ako bi bil tedaj pogledal kdo Ivanu Tomiču v obraz, bi bil videl, kako vesel smešek počiva na licu suhega in dolgega četnika, ki je potegnil nase odejo, izpod katere so gledale dolge noge. Tako vesel ni bil stari krivonosni Turk, ki je ležal v težkih sanjah. Niti sedaj ga niso zapustile žalostne misli. Obračal se je z ene strani na drugo, kakor na mučilnici. Četnik se je zbudil, odgrnil odejo in se vsedel.

Turčin ni več spal, temveč je sedel s polkovnikom pri mizi.

— No, Ivan Tomič, vzlic novemu letu ste precej dolgo spali! . . .

— Zares . . . čudno sem sanjal . . .

— Tudi vi ste sanjali? — pade mu polkovnik ginjen v besedo. — Ravno tako kakor jaz.

— A Bog ve, kaj se mi je vse sanjalo. Nikdar si nisem bil tako čustven.

— Temu je bil vzrok najbrž naš ujetnik?

— Seveda . . . Pomislite . . . Ali se spominjate mojega paglavčka Volodke?

— Kako vprašanje? . . . Saj sem mu boter.

— Ah, ti! . . . Glava se mi vrti . . . No, torej, mislite si . . . Celo noč je bil pri meni . . . Prav do zore . . . „Daj mi,“ me je prosil, „daj mi tega Turka.“ Zakaj? ga vprašam. „Tudi on ima take Volodke. Pustil ga bom k njim.“

— Ne! — In Ivan Tomič upre svoj pogled v polkovnika.

— E . . . Naj bo, kar hoče, odpeljal bom takoj Turčina. Bog bodi z njim! Naj general odloči, kaj naj se zgodi z njim. Človek bi poleg njega zblaznel.

— A jaz bi vas nekaj prosil.

delati krivico, smo vedno pripravljene popraviti, ako je bilo morda — v vseh celovških časopisih pisano g. dekana in župnika Angererja — ponarejeno! Dokler se nam pa to ne dokaže, pa ostanemo pri svoji trditvi, da se je začelo delati proti slovenskemu vpisovanju v župnijske matrice z — lažjo!

Cvetke s polja koroškega pravosodja.

Da bo svet izprevidel, kako nad vse mere dobro je za slovenske stranke preskrbljeno pri naših sodiščih, namenili smo se, podati svojim čitateljem šopek najpestrejših cvetk iz našega pravosodja — sodi naj potem vsak sam, saj niti najzabitejšemu gorjancu ne bo težko spoznati, da so ruske razmere pravi paradiz proti temu, kar se pri nas v „napredni“ Koroški godi začetkom dvajsetega stoletja. Torej začnimo jih razbirati te cvetke!

Obremenjevalna priča — tolmač.

V slovenski vasi v celovški okolici stepeta se dva hlapca. To je vsakdanja reč, tembolj, ker je bil eden Korošec, drugi pa Kranjec. Ni pa tako vsakdanje, da Kranjec govori popolnoma nemško, dočim Korošec ne zna drugega jezika kakor svoj materin slovenski jezik. Stvar pride seveda pred sodnijo in ker je bil to pot Korošec Kranjca natepel, je bil seveda Korošec tožen, Kranjec pa je bil priča čezenj. Obravnava se začne, kajpada v nemškem jeziku, ker niti sodnik niti njegov zapisnikar niti državnopravniški funkcionar ne zna slovenski. Sodnik prebere orožniško ovadbo, kajpada nemško, in pozove zatoženega Korošca, da naj pove, kar ima v svoj zagovor povedati. Korošec videč, da bi sodnik rad nekaj od njega izvedel, pogleda debelo najprej sodnika, potem še ostala dva sodna gospoda, končno se začne proseče ozirati po sodni dvorani kakor bi nekoga iskal in ko ga ni našel, izvijejo se mu bolestne besede: „Niks tajč!“ Sodnik pa sedi nepremično, se za obtoženčev vzdih ne zmeni in da Kranjca poklicati, ki je bil vabljen kot obremenjevalna priča. Ker Kranjec nemško govori kakor bi črešnje zobal, sodniku hitro po nemško dopove vse, kar ima čez Korošca povedati. Korošec mirno stoji in v vidni skrbi opazuje čudne reči, ki se okrog njega gode in katerih on prav nič ne razume. Ko je Kranjec Korošca do dobra zatožil, pozove sodnik Kranjca, da naj on sedaj to, kar je sodniku po nemško povedal, še zatoženemu Korošču po slovensko pove. Kranjec seveda uboga in takoj se začne med hlapcema prepir v slovenskem jeziku, ki ga pa zopet sodnik ni razumel. Konec je bil kratek — sodnik pravi „ist schon gut“, vstane in v imenu Njega Veličanstva cesarja Korošca zašije v par dni zapora, ne da bi bil le eno besedo njegovega zagovora slišal! Še celo to, da bo zaprt, mu je moral njegov tožnik povedati. Tožnik, ob enem edina obremenjevalna priča, je služil v tem slučaju za tolmača svoje lastne izpovedbe! Kaj ne, to je veselje, biti na tak način sojen in obsojen! Pa se še pritožujemo zoper naše pravosodje, mi nehvaležneži — Boga hvalimo, da nas ne zapirajo kar brez vsake obravnave, kar na poročilo žandarmerije, ki je, kakor znano, vsevedna in zlasti nam Slovencem še nikdar nobene krivice storila ni!

— In to je?
— Peljal bi ga sam rad h generalu.
— A naprej?
— Vzel bom Mehmed-bega s seboj.
Polkovnik progleda v kot in ne pogledavši četnika reče:
— Imeti bi morali konja.
— Imam dobrega, turškega, ki smo ga zajeli.
— Nič nimam zoper to. Nič... Pismo dajte generalu... — dokonča polkovnik popolnoma službeno.

IV. Ivan Tomič, prestopnik.

Mehmed-beg, še vedno žalosten, je kmalu potem dospel v spremstvu Ivana Tomiča k ruskim prednjim stražam.

Iz mraka se pokaže kozak na konju, velik kakor gora; bil je na straži. Dva sta ležala zraven njega. Konja sta bila privezana za kolec, ki je bil zabiti v zemlji, in sta mirno grizla seno. Kozaka, zapazivši častnika, skočita pokoncu.

— Bratje, kam vodi ta dolina? — vpraša Ivan Tomič kazaje globok jarek, ki se je tu začel.
— K Turkom, vaše blagorodje.
— Ali ste jih videli danes v tem jarku?
— Ne, ne! Sedaj so tihi in mirni. Sinoči so bili zelo nemirni, a sedaj so se hvala Bogu opametili?
— To streljanje je nepotrebno!
Ivan Tomič zapove Turku, da naj gre za njim in se obrne proti jarku. Takoj za njima pride kozak na konju.
— Kaj hočeš?

Da ne bo kdo rekel, da predstoječa dogodbica morda ni resnična, izjavljamo, da na zahtevo lahko povemo ime dotičnega sodnika in čas, kdaj se je ta — komedija vršila.

„Naš slavni“ Oraš.

„Mi zavidamo Koroško, da ima takšnega poslanca“ — te krilate besede je baje izrekel neki višji izvenkoroški dostojanstvenik. Pa je že davno od tedaj. In s tem dvomljivo pristnim „flaštom“ zamašujejo in zakrivajo že celih 25 let vse postranske napake in kozle, katere uganja in napravlja „slavni“ Oraš. Možina je srednje pameti, ter ga štejejo med tiste polovičarje, ki niso ne Slovenec ne Nemeč, ne katoličan ne protestant, ne veren ne liberalen, ne kmet ne gospod. A izdajca svojega rodu in jezika pa je! Že 25 let se sramuje svojega materinega jezika, svojih slovenskih volilcev. 25 let že hodi z najhujšimi nasprotniki našega milega jezika, naše vere. Sicer je pa navaden kimavec, ki mora le kimati ter se postaviti tja, kamor velevajo „načelniki“. Krščanski nauk proč iz realke! — Jawohl! — Usmiljene sestre proč iz bolnišnice! — Jawohl! — Za otroke, ki od vere odpadejo 1000 kron! — Jawohl! — Za 250 katoliških revnih sirot: „kan knopf!“ — Jawohl! — Slovencem nemške učitelje! — Jawohl! — Za Slovence „tajče omtšprob!“ — Jawohl! — itd. itd. To so litanije, na katere mora prisegati Oraš. Lemež ali pa Dobrnik, eden teh dveh papežev, mu moli naprej, Oraš pa mora kimati: jawohl, jawohl! In revež v deželnem zboru: trepetaje mora gledati na svoje papeže, da ne zamudi, kdaj namignejo „sitzen“ in kdaj „auf“. To vam je komedija. No pa ta še ni tako draga. Pet forintov vleče na dan, da jo tako regimentno igra v — Celovcu.

Pa Možina zna igrati tudi drugo komedijo. Igra jo na — Dunaju. Gremo jo gledat! Le z menoj! Bilo je tako-le:

Vsak zemljan že ve, da je največji teater na Dunaju tedaj, če so poslanci zunaj. Kdor pride tedaj, noben ne zamudi pogledati teh komedij, ki so včasih šaljive, včasih resne. Tudi jaz jo mahnem tja. — Ardiyo! teater ta je pa velik! Takšni stebri! — Vse je letelo tja. Rad bi dobil „karto“ za vstop. Pa nekako čudno frakiran sluga mi reče, da jo morem le dobiti, če me priporoča kak poslanec. Dobro! Koroška duša sem, in kak koroški poslanec se me bo gotovo usmilil. In premišlujem in mislim, katerega bi naprosil, ali se pa vsaj kratko malo zlagal: ta in ta mi je rekel, da moram priti ob tej uri na galerijo, ker me hoče tam imeti. Po vrsti dam korakati vse koroške poslance pred mojim duhom. Evo ga! Star in najbolj hvaljen! Oraš! In zaupijem državnozbornemu slugi na uho: „Der Oraš hat mich bestellt!“ In mislim sem si, na mah se bodo mi odprle vse duri palače, če imenujem ime „slavnega“ Oraša. Pa šmenc... Sluga gleda in gleda. „Oraš? Oraš... že dolga leta sem tu in poznam skoro že vsakega poslanca. Za Oraša pa ne vem. Ali ga ni nikdar v zbornico, ali pa se nikdar ne oglasi. Pa saj kimavec je koj malo!!...“ In sedaj šteje in gleda po zapisniku. „Verflucht, do is er. Nummer 30. A, ta je!“ Prostor navadno prazen! . . . . .

— Za slučaj, vaše blagorodje! Moglo bi se kaj zgoditi. Turki niso daleč...
— Ne, ni treba, ne...
— Jetnik je z vami. Morda bi hotel pobegniti.
— Ne, ni treba. Vrni se.
In kozak se je vrnil.
Jahala sta pol ure molče. Končno postoji Ivan Tomič.
— Glejte, Mehmed-beg! Odtod ni več daleč k vašim... Bežite proti Adrianopolju k svoji deci, razumete? Tudi jaz imam otroke... No, pa kaj hočete?... Hitro, hitro!... Samo ne odlašajte... Premislil bi se morda.

Turčin je v pravem pomenu besede okamenel. Samo oči so se mu svetile; nič ni razumel.

— Rečem ti, beži k svojim. Ali — slišiš Mehmed-beg. Ali hitro!

In prej nego si je mogel misliti Ivan Tomič, se Turčin nagne in mu poljubi roko.

— Čuj, Rus... tega ti nikdar ne morem povrniti. Da bi tudi ti zašel v tak slučaj in da se srečaš s tako dobrim človekom, kakor si ti sam, tega ti ne smem želeči... Ali zapomni si eno: Bog je eden. Vere so razne, a Bog je samo eden. Tebe se bomo spominjali jaz in moja deca, dokler bomo živi, ker si po božje ravnal z menoj. Z Bogom, Rus! Z Bogom!

In udaril je po konju ter izginil.

Počakal je še četnik nekaj minut in se potem vrnil. Ko se približa sprednji straži, prihiti mu oni kozak nasproti.

— Prav si imel. Turčin mi je ušel.
Na te besede upre kozak oči v četnika.

Koroške novice.

Predpustna veselica. „O predpust, ti čas presneti,“ si pač misli vsakdo, posebno pa še letos, ko je neizrečeno dolg. Kako bi ga najlepše in najboljše „okoli“ prinesel? No, pri nas na Koroškem se pač ne moremo pritoževati, da bi si ne znali vsaj predpustom preganjati dolgega časa. Saj je „balov“ ter „veselic“ in „zabav“ toliko, da človek skoraj ne ve, kam bi šel. Vsaka, pa tudi še tako skrita vasica, že priredi svojo predpustno zabavo, čemu bi tedaj mi Celovčanje zaostajali za drugimi. Na drugem kraju priobčujemo spored naše veselice, kateri, upamo, da bo ugajal vsakomur. Prostori so velikanski, godba bo izborna, saj je znano, da je ni boljše, nego vojaška godba slavnega c. k. pešpoika št. 17. In kakor nam je zagotovljeno, bomo ta večer slišali večinoma le naše domače, slovenske in slovanske komade. Veselični odbor se je potrudil, da bo spored prav lep. Poleg domačega mešanega in moškega zbora se bo oglašil tudi vrli moški zbor beljaškega slovenskega omizja in najbrž še to ali ono pevsko društvo. Igra „Dva gospoda pa eden sluga“ bo po svoji dovtipnosti gotovo ugajala vsakomur. Potem pa ples in prosta zabava. Prepričani smo, da se bo našemu pozivu odzvalo čim največ občinstva z dežele, posebno se nadejamo, da nas počasti mnogo brdkih Zilank in Zilanov v svoji slikoviti narodni noši. Pričakujemo tudi, da bo cel Rož in vsa krasna podjunska dolina zastopana na tej naši vsekoroški slovenski zabavi. Da ne izostane celovška okolica, smo ravno tako trdno prepričani, kakor tudi, da bo odposlala kanalska dolina nekaj svojih vrljih zastopnic in zastopnikov. Izbrali smo si nalašč tak dan, da se z veselico lahko tudi spoje drugi opravki, ko je prihodnji dan tržni dan v Celovcu. Prosimo pa vse udeležnike, da pridejo v prazničnih oblekah. Seveda so nam tudi maske dobro došle. Veselični odbor je poskrbel, da bo v zalogi dovolj šopkov, raznih kotiljonskih redov, odlikovanj, trakov, korijandoli itd. — Vesel, da, vesel mora biti ta večer, saj je to edina naša veselica letošnji predpust. Odložimo torej za ta večer vse nepotrebne skrbi in bodimo veseli, kolikor nam srce poželi. Vabila so se že začela razpošiljati. Ker se pa pri velikanskem številu povablencev pač lahko zgodi, da koga nehote prezremo, prosimo, da naj se vsak, kdor ne dobi vabila do nedelje, obrne na uredništvo „Mira“, katero mu bo takoj ustreglo z zahtevanim. Poudarjamo pa še enkrat, da brez vabila vstop ni dovoljen, pač pa je mogoče dobiti vstopnico še pri blagajni, ako bo dotičnika kak poznan narodnjak priporočil. Večje družbe, posebno društva, pa prosimo, da nam javijo svoj prihod vsaj en dan pred veselico, da jim moremo zagotoviti prostore, da se ne zgodi zopet tako, da ob malo zakasnjem prihodu ne dobe več prostora. Nekaterim gospodom smo poslali po več vabil. Naj iste razdele znanim osebam. Tako nam je delo nekoliko olajšano. Vsekako pa upamo, da se bo vsak rad odzval našemu vabilu, saj se bo poveselel v družbi, za katero lahko rečemo, da bo zastopala vse koroško Slovenstvo. Na svidenje torej v sredo dné 22. t. m. zvečer. Živeli udeleženci!

Osebna vest. Deželni sodni nadsvetnik pri c. kr. deželnem sodišču v Celovcu, pl. Fladung,

— A, pa kaj! Pusti ga!... Saj že tako ne vemo več, kaj bi počeli z ujetniki.
Polkovnik je srdito korakal iz kota v kot, ko se je vrnil Ivan Tomič.
— No?
— Zaprite me! Pustil sem ujetnika, da je pobegnil...
Polkovnik poskoči k njemu, ga objame in poljubi.
— To je lep dar Volodku ob novem letu... Sedaj me ta paglavček ne bo več prosil v sanjah.
— Na vsak način se to mora prijaviti.
— Zakaj?
— A papirji?
— V peči so! Sežgal sem jih... Mislim si pač, kako oni revež sedaj... veselo hiti k svojim... —r.

Smešničar.

Pri Orašu v gostilni. A.: Možina je že precej star in včasih bolehen; brani se pa tudi, zopet postati poslanec. Koga bi pa kaj potem volili? B.: Kaj baraš? Takega, ki ima strgan skedenj in podrto hišo, da malo na noge pride.

Burhmasterinja, al' so burhmaster doma? vpraša Nac pri Orašu, ko je hotel imeti bukvice za službo. „Hajt is nit nomnstog,“ se odreže oblastna županja (namesto „omstog“).

dni? Dne 5. decembra 1904 vendar srečno priroma neka nakaznica od c. kr. davkarije na Trbižu na pošto urad strankinega kraja. Stranka dvigne denar in kaj vidi? Na nakaznici so bili odtegnjeni od postavne svote vsi stroški za pošiljatev, tako da je stranka 42 vin. manj dobila kakor bi morala dobiti, in nazadnje je še morala plačati znamko za pošto dostavljenje. — Zdaj pa vprašam c. kr. fin. direkcijo, ali je tako ravnanje s strankami vaših c. kr. uradnikov upravičeno in postavno? Ali so te razmere pri trbiški davkariji vam znane in kaj poročete k temu, da vaši c. kr. uradniki narejajo strankam neopravičene stroške, nepotrebna pota in neljube sitnosti, za navedeni odlok c. kr. finančne direkcije pa se niti ne zmenijo? Ali je to tista prijaznost, katero bi naj c. kr. uradniki, ki so od ljudstva plačani, strankam skazovali?

Toda še ne zadosti! Začetkom prosinca leta 1905 je hotela dotična stranka zopet dvigniti neko svoto s slovensko pobotnico. Toda c. kr. uradniki pri davkariji zopet odklonijo izplačevanje meneč, da naj stranka napravi zraven nemški prepis. Ko stranka spozna, kako predrzno c. kr. uradniki naše davkarije kršijo slovenskemu ljudstvu od višje strani zajamčene pravice, jim dotično slovensko pobotnico vrne s primernim dopisom, kjer se sklicuje na že navedeni odlok c. kr. finančne direkcije v Celovcu. — Seveda že zopet novi stroški, pot in pisarije, denarja pa — nič! K sreči pa pošlje stranka zraven tudi svoj lastni poštni ček, da si prihrani neljube stroške kakor prvokrat, ker je bila svota velika in bi stroški bili tudi večji. In glej! Sedaj so isto pobotnico takoj izplačali! Zakaj pa prej ne? Najbrž zato ne, da se slovenskim strankam delajo ovire. Slovenec je potrpežljiv, saj lahko čaka!

In še naprej! Začetkom februarja pride dotična stranka zopet s slovensko pobotnico. C. kr. uradnik — lahko bi ga imenovali z imenom — pa se pogrogljivo odreže: „Ta „bindiš“ pobotnica se mora prej še na nemško prestaviti; N. N. naj čaka, če ne zna nemški pisati.“ Gorostasno! In to se godi v c. kr. davčnem uradu, v katerega okraju se nahajata dve tretjini Slovencev.

Poročali smo sama suha dejstva, ki so se zaporedoma dogajala. Čakali smo že zadosti dolgo, da se kaj spremeni pri uradni praksi naše davkarije; ker se nič ni storilo, niti koraka, da bi se zboljšale obstoječe razmere pri poslovanju s slovenskimi strankami, tako smo bili prisiljeni z dejstvi v javnost. Vprašamo pa javno in odločno c. kr. finančno direkcijo v Celovcu: ali je ona pripravljena svoj odlok z dne 16. aprila 1904, št. 6727, pri tukajšnji davkariji tudi uresničiti in dejansko izvrševati? Ali je ona pripravljena nastavit pri tej davkariji tudi uradnikov, ki bodo slovenskega jezika v besedi in pisavi zmožni, da se tako odstranijo težkoče, neopravičeni stroški, pota in pisarije slovenskim strankam trbiškega davčnega okraja? Izjavimo pa že sedaj, da to ni mnenje ali želja samo enega ali dveh, ampak da nas je veliko, ki smo pripravljene našo pravično stvar dognati do konca, da višje oblasti odprejo tudi dejansveno pot slovenskemu jeziku naše doline pri svojih nižjih uradih. Končno pa naj vsak sam sodi, ki te vrste bere in ima tudi kaj pameti v glavi, kdo da „hujska“. Ali rimskokatoliški duhovniki, ki se bore za svoje pravice, ali pa c. kr. uradniki, ki kršijo odločbe svojih predpostavljanih in pravice slovenskega ljudstva?! Dolgo smo molčali, danes smo govorili in naj nam odgovarjajo oni pri zeleni mizi c. kr. davčnega urada.

Gospodarske stvari.

Navidezno mrtvorojeno tele. Včasih se zgodi, da se rode teleta, ki so navidezno mrtva, ki so skoraj brez življenja, ki leže v slami kakor mrtva. Pri takih neprilikah je potrebno kaj pametnega ukreniti, da pride tele k sebi in da začne dihati.

Najprvo moram „Mir“-ovim bralcem povedati, da nobena živalica v starkinem telesu ne diše. Vsako novorojeno bitje začne še le tedaj dihati, ko pride na svet; če pa radi slabosti ne prične hitro in pravočasno dihati, tedaj mora poginiti. V starkinem telesu torej nobena živalica zraka ne potrebuje, a ko pa pride na svet, pa ne more brez zraka živeti.

Kaj je torej storiti s teletom, ki se skoti navidezno kakor mrtvo? Nekateri živinorejci vlivajo takemu teletu v nos in v gobec vodo. To je z ene strani sicer dobro, a z druge škodljivo. V nos in v gobec vlita voda prisili sicer še živo tele, da začne dihati in da se začne gibati. Ali tako počenjanje ima na sebi drugo veliko napako. V gobec in v nos vlita voda pride namreč kaj lahko v teletova pljuča in poplahne seboj tudi nesnago kravjega trebila; vse to pa lahko povzroči, da se tele zažudi in precej pogine, ali pa napravi pljučnico, vsled katere nastopi čez nekoliko dni gotova smrt. Ta način oživljanja navidezno mrtvorojenih telet je torej za nič in naj se opusti.

Dihanje je treba na drug način oživiti. To se doseže s tem, da se polije teletova glava in rebra z mrzlo vodo. Če je v teletu le še iskrica življenja, more se isto na ta način oživiti in k dihanju prisiliti. V ta namen je tudi dobro, da se odrga tele po križu in rebrih z mehko slamo ali s cunjjo, ali pa naj se pusti, da ga krava dobro obliže, ker tudi lizanje more dihanje izdatno pospešiti. Krave prvesnice nočejo izjemno svojih telet lizati; k temu se pa prisilijo, če se potrosijo mladiči z otrobi.

Fr. Podborški.

Književnost in umetnost.

Nove skladbe. V zalogi L. Schwentnerja v Ljubljani izšle so „Tri pesmi“, zložil Ant. Lajovic, op. 7, zv. 1, za eden pevski glas s spremljevanjem glasovirja. — Lajovčeve kompozicije so za nas Slovence največje važnosti. Dočim smo bili dosedaj povsod, kjer se je čutila potreba po težjih kompozicijah in solospelih, večinoma navezani na Nemce in Italijane, imamo sedaj v osebi g. Lajovica modernega umetnika-domačina, ki nam podaja dovršene umotvore trajne vrednosti. Trud, katerega bosta imela pevec in igravec na klavirju sicer ne bo majhen — a jim bo bogato poplačan, ko se utopita v globok duševni zaklad, zakopan v „treh pesmih“.

Dr. A. Sch.

Razne stvari.

Družba sv. Cirila in Metoda je zopet sprejela od založnika družbenih vžigalic, tvrčke J. Perdani v Ljubljani, znaten prispevek 1000 kron. Družbi prihaja torej od prodaje vžigalic trajen dohodek in zato pozivljamo slovensko občinstvo in posebno slovenske trgovce, da kupujejo samo vžigalice „Družbe sv. Cirila in Metoda“.

Umrl je v Ljubljani v visoki starosti 83 let g. Matej Waide, oče gospe Roze Legatove, soproge gosp. Vekoslava Legata, vodje tiskarne družbe sv. Mohorja. Vrli narodni rodbini naše odkritosrečno sožalje!

Roman v Opatiji. Nedavno je dospel v Opatijo mlad par in se nastanil v tamošnjem hotelu, ki je združen z zdraviliščem. Stanovanje je plačal gospod kar za dva tedna naprej. Drugi dan je gospod pozval k sebi lastnika hotela, ki je ob enem vodil tudi zdravilišče, ter ga zaprosil, da naj prične zdraviti njegovo soprogo, ki je silno nervozna. Od tega dne je mladi par, ki je redno zahajal na popoldanski izprehod, postal predmet splošne pozornosti v Opatiji. Mlada dama je bila sijajna krasotica, a tudi njen soprog je bil zgled lepega moža, a kar je največ vredno, bil je tudi bogat, saj je imel polne roke denarja. Nekega lepega dne je dobil hotelir od svojega bogatega kompanjona iz Budimpešte to-le brzojavko: „Moj sin Karlo je pretekli teden pobegnil s pevko Rizzi. Sedaj stanuje pod krivim imenom pri tebi. Obljubi dekletu, karkoli bo zahtevala, ako takoj zapusti mojega sina, od Karla pa zahtevaj častno besedo, da se takoj vrne v Pešto.“ — Hotelir je seveda takoj hitel v sobo mladega para. Vstopivši v izbo, je rekel mladeniču: „Znano mi je vse, ne tajite ničesar. Vaš oče je na smrtni postelji, on se hoče z vami spraviti.“ Gospoda so te besede navidezno zelo iznenadile. Z damo se je hotelir prav lahko pogodil. Ona je obljubila, da dá slovo svojemu ljubimcu proti odškodnini 6000 kron. Hotelir ji je ves srečen izplačal 6000 kron. Pevka Rizzi se

je poslovila, gospod pa je s prvim vlakom odpotoval proti Budimpešti. Hotelir je na to brzojavil svojemu kompanjonu: „Tvoj sin je že odpotoval; pevka pa se je zadovoljila z vsoto 6000 kron.“ Čez več ur je dobil iz Budimpešte ta-le brzojavni odgovor: „Moj sin leži že dva meseca bolan v postelji, jaz ne razumem tvoje brzojavke.“ — Hotelir je šel v past sleparski dvojici.

Listnica uredništva.

Zaradi obilice gradiva smo morali več dopisov izpustiti. Priobčimo jih prihodnjic. To velja tudi za razne „poravke“ med njimi tudi za tiste tri, ki nam jih je poslal g. J. Krassnigg. Priobčimo jih prihodnjic. Uredništvo.

Zitne cene

od 1. do 6. svečana 1905.

Po uradnem poročilu deželne vlade z dne 7. svečana. Cene so za pol hektolitra (50 litrov).

Žito in sočivje	Celovec		Beljak		Pliberk		Št. Vid		Trg		Velikovec		Volsperk		Žel. Kapla		
	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	
Pšenica . . .	—	—	8	60	—	—	8	30	—	—	—	—	—	—	—	8	17
Rž	6	98	7	20	—	—	6	95	—	—	—	—	—	—	—	7	32
Ječmen	—	—	6	60	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6	34
Ajda	4	85	6	20	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	5	37
Oves	3	25	4	20	—	—	3	25	—	—	—	—	—	—	—	3	40
Proso	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Pšeno	10	—	10	60	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	10	—	—
Tursica	5	42	5	60	—	—	5	40	—	—	—	—	—	—	—	6	34
Grah	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Leča	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Fižol beli . . .	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
„ rdeči	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorek dragovoljno.
Poštna 5 kg. pošiljka 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj posiljani mesečnik.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

V Rim!

Romarski vlak preko Padue, Loreta, Assisi.

➔ Odhod z Dunaja 22. sušca. ➔

Vstopi se na postajah: Dunaj, Amstetten, Selztal, St. Mihael, Beljak, Ponteba.

Cena od Dunaja s hrano vred: I. razred K 420.—, II. razred K 286.—, III. razred K 184.—.

Prijave se sprejemajo samo do 19. sušca.

Natančni sporedi naj se zahtevajo pri romarskem odboru na Dunaju (Rompilger-Komitee, Wien, I., Singerstrasse 18.)

POZOR! Bolnemu zdravje, slabemu moč. POZOR!

Pakraške kapljice in **Slavonska biljevina** sta danes dva najbolj priljubljena ljudska leka, ker delujeta gotovo z najboljšim uspehom, ter si tako pridobivata sloves po vseh delih sveta. Manj kot 12 steklenic se ne pošilja.

Bolnemu zdravje, slabemu moč.

Slavonska biljevina se rabi z uprav sijajnim in najboljšim uspehom proti zastarelemu kašlju, bolesti v prsih, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, zbadanju, kataru, odstranjuje goste slinje in deluje izvrstno pri vseh tudi najstarejših boleznih v prsih in na pljučih.

Cena je naslednja franko na vsako pošto: 2 izvozni steklenici K 3.40
4 „ „ „ 5.80
6 „ „ „ 8.20

Manj kot dve steklenici se ne pošilja. Denar naj se pošlje naprej ali se pa povzame. Prosim, da se naročuje samo in izrecno le pri meni pod naslovom:

Peter Jurišić, lekarnar, Pakrac br. 105, Slavonija.

Pakraške kapljice delujejo proti vsem boleznim želodca in črev, odstranjujejo krče, bolečine v želodcu, preganjajo vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, odganjajo male in velike gliste, odpravljajo mrzlico in vse od te izhajajoče bolezni. Lečijo dalje vse bolezni na jetrih in slezah. Najboljše sredstvo proti bolezni maternice in madrona, vsled česar ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Naroči naj jih vsako pod naslovom: **Peter Jurišić, lekarnar, Pakrac 105, Slavonija.** Denar naj se pošlje naprej ali s poštnim povzetjem. Cena je sledeča, in sicer franko na vsako pošto:

12 steklenic (1 tucat) K 5.—
24 „ (2 tucata) „ 8.60
36 „ (3 tucati) „ 12.40
48 „ (4 tucati) „ 16.—
60 „ (5 tucato) „ 18.—

Posestvo na prodaj.

V Mitlovcu, pošta Sinčavas, ob železniški postaji Mitlovo na Koroškem, se prodaja na novo sezidana hiša z gostilno ali restavracijo za 4000 goldinarjev. Zraven je tudi en oral sveta. Izplačati je le treba 1000 gld. drugo ostane. Več pové g. F. Hudelist v Celovcu, Linsengasse številka 2. Želijo se osebne ponudbe.

Kmetija na prodaj.

19 birnov posestva in okoli 2 oralov lesa. Kmetija se prodaja z opravo vred za 7400 K, brez oprave za 6600 K. Več pové Alojzij Wieser p. d. Rupic v Dobrlivasi.

Naturni brinjevec,

enoliterske steklenice po 2 kroni 50 vinarjev razpošilja France Pustotnik, žganjekuhar in posestnik v Blagovici, pošta Lukovica na Kranjskem.

Kmetija na prodaj.

V Logivasi, pošta Vrba ob jezeru na Koroškem, se prodaja kmetija, p. d. pri Kokalu, obstoječa iz 32 oralov svetá s hišo in skednjem vred za 4500 goldinarjev. Kupec mora prevzeti vžitkarja. Ponudbe pod naslovom: I. A. V. peste restante v Beljaku.

OVES

(„Willkomm“).

Ta težki oves obrodi v vsaki zemlji, je najbolj rodovit in najprej dozori. Zraste visoko in daje prav dobro slamo za krmo, na njivi pa se ne vleže. Ker se ta oves na redko seje, zadostuje 50 kil za eno oralo. — Podpisano oskrbníštvo pošilja 25 kil za 9 K, 50 kil za 17 K, 100 kil za 32 K z vrečo vred. Uzorce po 5 kil pošilja s pošto franko proti 3 K 20 vin. predplačila.

Oskrbništvo graščine Golič pri Konjicah (Gonobitz), Štajersko.

Pri želodčnih boleznih

ako jed ne diši, pri gorečici, napenjanju, želodčni slabosti, slabi prebavi in drugih želodčnih težavah se povsod rabijo z najboljšim uspehom

Brady-jeve želodčne kapljice (prej Marijacejske) zaradi svojega tek vzbujajočega in želodec krepčajočega učinka.

Cena stekleničici z navodilom K — 80. Dvojna steklenica K 140.

Pozor! Da boste dobili pri nakupu res te, med občinstvom že desetletja pod imenom „Marijacejske kapljice“ znane kapljice, ne pa kakih ponarejenih, zahtevajte izrecno le Brady-jeve želodčne kapljice, ki so zavite v rdeči škatljici in imajo razun podobe Matere Božje kot varstveno znamko podpis *C. Brady*

Dobiva se v vsaki lekarni. Kjer jih ni dobiti, naj se odjemalci obrnejo na osrednjo zalogo C. Brady, lekarna, Dunaj I., Fleischmarkt. Pošilja se proti gotovini ali po poštnem povzetju za K 5. — šest majhnih, za K 4.50 tri velike steklenice poštne prosto.

Tiskarna družbe sv. Mohorja

se vljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pisemenih zavitkov itd. po najnižjih cenah.

Kupujte národní kolek!

Častna izjava.

Podpisani Jakob Pogatschnig, tovarnar volnenih izdelkov v Velikovcu, obžaluje, da je gospoda Antona Dietnerja in Ludovika Rischniga, tovarnarja volnenih izdelkov v Velikovcu, dné 9. prosinca 1905 na sejmu v Pliberku javno osramotil in razžalil, opozivlja žaleče izraze in trditve kot popolnoma neresnične s prošnjo, da mu odpustita in odstopita od sodnega postopanja, ter končno izjavlja, da absolutno nima povoda dvomiti o trgovski ali osebni časti obeh gospodov in realnosti njihovih podjetij.

Pliberk, dné 7. svečana 1905.

J. Pogatschnig l. r.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni.

Osobito odstranjujejo trganje in otekanje po kosteh v nogi in roki ter ozdravijo vsak glavobol. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri želodčnih boleznih, ublažujejo katar, urejujejo izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Preženo velike in male gliste ter vse od glist izhajajoče bolezni. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezeh ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse iz nje izhajajoče bolezni. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti bolezni na maternici in madronu ter ne bi smele radi tega manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. Dobivajo se samo: **Mestna lekarna, Zagreb**, zato naj se naročujejo točno pod naslovom:

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg številka 73, poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotnica se ne pošilja. — **Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na vsako pošto:**

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17 K.

Imam na tisoče priznalnih pisem, da jih ni mogoče tu tiskati, zato navajam samo imena nekaterih gg., ki so s posebnim vspehom rabili kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili. Ivan Baratinčič, učitelj; Janko Kisur, kr. nadlogar; Stepan Borčić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Zofija Vukelić, šivilja; Josip Seljanič, seljak itd.

Ustanovljena l. 1360.

Mestna lekarna, Zagreb,

Markov trg št. 73, poleg cerkve sv. Marka.

Zdravje je največje bogastvo!

Zahtevajte pri nakupu

Schicht-ovo štedilno milo

z znamko „jelen“.

Ono je **zajamčeno čisto** in brez vsake škodljive primesi. Pere izvrstno. Kdor hoče dobiti zares zajamčeno pristno, perilo neškodljivo milo, naj pazi dobro, da bo imel vsak komad ime „SCHICHT“ in varstveno znamko „JELEN“. Dobiva se povsod!

Varstvena znamka.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 1.000.000.

Kolodvorska cesta št. 27.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spiljetu.

Kupuje in prodaja

vsere rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Zamenjava in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.